

Ái Cơ vừa thức giấc, đã nghe con hầu báo cáo:

- Bẩm lệnh bà ! Có người lạ đến xin ra mắt.
- Ai ? Gặp ta làm gì ?
- Bẩm bà con không rõ ! Họ bảo muốn gặp bà để dâng thơ.
- Thơ của ai ?
- Dạ nghe đâu, từ Đào Nguyên Quán ở Hạnh Hoa Thôn gửi sang.

Nàng ái thiếp của tri huyện Đỗ Kế cau mày lẩm bẩm:

- Thơ từ Đào Nguyên Quán gửi sang. Nhưng của ai mới được chớ ? Ta có quen với ai ở Hạnh Hoa Thôn bao giờ ?

- Dạ ! Người đưa thơ là một thiếu nữ rất đẹp ! Chắc cô ta là ca nữ ở Quán Đào Nguyên !

- Mời vào ngay !

Con hầu lui ra, một lúc đưa một thiếu nữ vào. Thiếu nữ nhìn thấy Ái Cơ cúi đầu chào. Ái thiếp của Đỗ Kế đồng dục hỏi:

- Nàng là ai ? Đến đây có việc gì ?

Nàng ca nữ đúng là ở Quán Đào Nguyên được lệnh Chu Ngân Ngọc sang đây. Nàng nghe Ái Cơ hỏi, liền đáp:

- Thưa bà ! Tôi vâng lời chị Chu Ngân Ngọc mang thơ sang cho bà...

Ái Cơ lẩm bẩm một mình:

- Chu Ngân Ngọc ! À... ta nhớ mang máng tên này...

Nàng ca nữ liền nhắc nhở:

- Thưa bà ! Khi xưa chị Chu Ngân Ngọc đã quen biết với bà lúc còn ở Phiên Ngung Thành...

Ái Cơ giật nảy mình đứng phắt dậy:

- À, ta nhớ ra rồi ! Cô Chu Ngân Ngọc... ân nhân của ta.

Ái Cơ vụt nín bặt khi nhận thấy mình nói lỡ lời. Nàng nhìn quanh quẩn không thấy mấy con hầu đứng gần, liền bảo nhỏ:

- Chu Ngân Ngọc ! Ta nhớ ra rồi ! Cô ấy ở đâu bây giờ ?

- Dạ... Chị Chu Ngân Ngọc hiện giờ là chủ Quán Đào Nguyên ở Hạnh Hoa Thôn. Vì có chuyện không may xảy ra nên chị tôi mong nhờ bà giúp đỡ...

- Chuyện gì ? Nàng nói mau cho ta biết !

Nàng ca nữ liền lấy phong thơ trong áo ra trao cho Ái Cơ:

- Dạ đây là thơ của chị Chu Ngân Ngọc... Trong đó, nói rõ hoàn cảnh hiện tại của chúng tôi.

Ái Cơ cầm lấy bức thư, mở ra xem ngay:

«Hạnh Hoa Thôn,

Ái Cơ nương nương nhã giám,

Từ khi rời khỏi Phiên Ngưng Thành tới giờ, thì vật đổi sao dời, cuộc đời biến đổi. Tôi không ngờ mình phải trải qua bao cảnh đời ngang trái, để rồi ngày nay phải sống dang dở một mình. Tôi và các bạn đồng cảnh ngộ mới hợp nhau dựng nên quán Đào Nguyên, để tìm kế sinh nhai. Quán dựng lên không được bao lâu mà quân binh tướng sĩ Hán triều đến mua vui, nghe đàn hát, thật là tấp nập. Nhưng hôm nọ, tự nhiên Thất Điền đạo sĩ đến ve vãn chị em trong quán nhưng không được, hấn trở mặt căm thù rồi tìm cách hãm hại. Đêm hôm qua, hơn lúc Lục Ôn Hầu dẫn các tướng đến Đào Nguyên Quán vui chơi, Thất Điền tìm đến phao vu chị em tôi thông đồng với môn phái Hạnh Hoa Thôn và đề quyết có Lệ Hồng nữ hiệp lên vào quán ! Một cuộc xét bắt làm náo loạn cả lên nhưng cuối cùng chẳng thấy Lệ Hồng đâu cả.

Lục Ôn Hầu chứng kiến rõ tự sự mới không tin lời tố cáo của Thất Điền. Đạo sĩ tức giận bỏ đi. Chắc chắn lão ta sẽ về thót mét lại với quan tri huyện. Được biết nương nương hiện giờ là người yêu quý của Đỗ tri huyện, nên tôi vội vã gửi thơ này đến nương nương. Nếu còn nhớ chỗ quen biết cũ, xin chú ý nói giúp với quan huyện vài lời, kéo Thất Điền đạo sĩ lại phao vu chúng tôi nhiều chuyện khác...

Đa tạ ơn nương nương.

Kính thơ,

CHU NGÂN NGỌC»

Ái Cơ cảm động lắm ! Từ bao lâu nay, nàng vẫn có ý tầm kiếm vị ân nhân ngày xưa nhưng không gặp. Bất ngờ mà nàng được biết nơi trú ngụ của họ Chu. Nàng vui mừng, bảo thiêu nữ mang thơ:

- Cô về Hạnh Hoa Thôn ngay đi ! Nhớ bảo Chu Ngân Ngọc cô nương là không phải lo gì hết ! Mọi việc đều có ta lo liệu.

Nàng ca nữ chấp tay chào Ái Cơ toan ra cửa, nhưng hầu thiếp của Đỗ Kế bỗng cất tiếng:

- Hãy khoan ! Nhớ bảo Chu Ngân Ngọc cô nương là hôm nào rảnh ta sẽ viếng thăm.

- Thừa vâng !

Thiếu nữ cúi đầu chào một lần nữa rồi lên ngựa phóng nhanh về Hạnh Hoa Thôn. Ái Cơ cất bức thư của Chu Ngân Ngọc dưới gối và vừa trang điểm xong thì tì nữ vào báo:

- Bẩm bà ! Quan huyện tới...

Nữ tì vừa lui ra thì Đỗ tri huyện bước vào, vẻ mặt tươi tỉnh hơn mọi hôm. Đỗ Kế hỏi ái thiếp:

- Ái nương thức dậy tự bao giờ ?

Ái cơ nũng nịu:

- Em thức từ lâu rồi ! Đợi mãi không thấy tướng công sang.

- Sáng sớm ta còn bận công việc, làm sao sang ngay được ! Lúc này, môn phái Hạnh Hoa khởi sự đột nhập vào huyện định phá rối, không lo diệt ngay đi, sau này có hại lắm.

- Thiếp biết rồi ! Thiếp có dám phiền giận chi đâu.

Đỗ Kế ngồi xuống bên nàng, tiếp lời:

- Ái nương có biết không ? Đêm qua chúng dám lên vào Hạnh Hoa Thôn đó.

- Thật sao tướng công ?

- Sao lại chẳng thật ! Chính Thất Điền đạo sĩ bắt gặp chúng tụ họp dưới Miếu Thổ Thần. Cả con bé Lệ Hồng cũng có mặt nữa.

Ái Cơ nhủ thầm: “Đúng là tên Thất Điền định gieo tai họa cho Chu Ngân Ngọc rồi !” Nàng nghĩ thế nên hỏi gần Đỗ Kế:

- Có bắt được chúng chẳng ?

- Hiện Thất Điền đang điều động binh tướng đi bắt chúng.

Ái Cơ bỗng lắc đầu nói:

- Tướng công cũng không nên quá tin lời Thất Điền ! Biết chừng đâu chỉ là chuyện bịa đặt...

- Ái nương nói gì lạ vậy ? Thất Điền đạo sĩ là đệ tử anh hùng Thất gia trang mà... Họ đã từng giúp ta chiếm lấy Hạnh Hoa Thôn, phá tan hàng ngũ của môn phái đó. Ta không tin Thất Điền còn biết tin ai ?

- Tin thì cũng nên tin, nhưng phải đề phòng. Nhiều khi Thất Điền lợi dụng lòng tin cẩn của tướng công để trả thù riêng, sẽ gây nhiều oán hận...

- Nàng khuyên rất phải, nhưng việc này khác hẳn !

Ái Cơ lựa lời khôn khéo:

- Sao lại khác hả tướng công ?
- Vì Thất Điền đã chứng kiến sự hiện diện của chúng mà, cả con Lê Hồng cũng có mặt ở Đào Nguyên Quán !
- Ái Cơ chắc Thất Điền chẳng bắt được ai, nên hỏi gằn lại:
- Thế là đạo sĩ đã bắt được con bé Lê Hồng ?
- Không ! Theo lời Thất Điền thì Lục Ôn Hầu đã cản ngăn, nên đạo sĩ không hành động được...
- Lại Lục Ôn Hầu... Nhưng thiếp thấy trong câu chuyện đó có nhiều điểm vô lý...
- Vô lý thế nào Ái nương ?
- Lục Ôn Hầu có phận sự canh chừng quân phản loạn. Tại sao lại chừa chấp bè đảng phái Hạnh Hoa ?
- Thất Điền đạo sĩ cho biết họ Lục quá mê con bé Chu Ngân Ngọc.
- À ra thế ! Nhưng sao đạo sĩ biết rành như vậy ? Riêng thiếp, thiếp lại nghi ngờ chuyện khác.
- Đỗ Kế nhìn nàng ái thiếp thoáng vẻ ngạc nhiên:
- Ái nương nghi ngờ chuyện gì ?
- Mục đích của Ái Cơ là chỉ gây hoang mang trong lòng Đỗ Kế thôi ! Nàng quyết làm cho quan tri huyện nghi ngờ sự sốt sắng của Thất Điền. Nàng nói:
- Thiếp nghi ngờ lão đạo sĩ ganh ghét Lục Ôn Hầu rồi bịa chuyện như thế !
- Ganh ghét vì chuyện gì mới được chứ ?
- Thiếp nghe bọn quân canh đồn đãi là Thất Điền đạo sĩ thường lui tới Quán Đào Nguyên lắm ! Hình như nơi đó có rất nhiều gái đẹp...
- Thất Điền đạo sĩ cũng mê gái nữa sao ?
- Đỗ Kế kêu lên như vậy. Ái Cơ cười nhạt báng:
- Ôi trời ! Đạo sĩ cũng là đàn ông mà... Tướng công sao xem thường lão ta quá vậy ?
- Đỗ tri huyện cười rú lên, như vừa khám phá một chuyện hết sức lạ đời. Ái Cơ biết họ Đỗ đã tin lời mình, nên nói thêm vào:
- Thiếp chắc chắn Thất Điền đạo sĩ vì ganh gái đẹp mà phao vu cho Quán Đào Nguyên.

Trong khi đó, có tiếng vó câu rầm rộ vào trong sân. Đỗ Kế nói:

- Chắc Thất Điền đã trở về...

Đỗ Kế nói xong liền bước ra hành lang, Ái Cơ theo sau, trong lòng băn khoăn hồi hộp. Đúng là Thất Điền đạo sĩ và đoàn kỵ sĩ trở về, nhưng Đỗ Kế không thấy bóng một tên Hạnh Hoa Thôn nào cả. Người đứng trên lầu hát hàm hỏi Thất Điền:

- Thế nào ? Đạo sĩ có bắt gặp bọn chúng chẳng ?

Thất Điền lắc đầu:

- Dạ... Chúng đã kéo đi cả rồi !

Ái Cơ vội nói vào tai Đỗ Kế:

- Tướng công thấy không ? Thiếp biết ngay là chuyện bịa đặt mà...

Thất Điền từ dưới lầu nói to lên để tự gỡ tội:

- Đêm hôm qua, bọn chúng còn tụ tập ở đó mà... Chính bản đạo có giao đấu với bọn chúng nữa.

Ái Cơ vụt cất tiếng:

- Thế đạo sĩ có bắt được tên nào chẳng ? Tài nghệ của ông phi thường lắm mà.

Thất Điền cúi mặt lắc đầu. Một lúc hần nói:

- Quan tri huyện nên thận trọng ! Môn phái Hạnh Hoa sắp làm khó dễ cho chúng ta rồi đó...

Có tiếng cười vang lên:

- A ha ! Hết dọa ta bây giờ Thất Điền đạo sĩ lại dọa quan tri huyện nữa sao ?

Cả bọn giật mình nhìn ra cửa dinh thự thấy Lục Ôn Hầu đang cho ngựa chậm rãi đi vào. Đoàn tùy tùng của họ Lục đều trở về doanh trại. Đỗ Kế nhìn thấy Lục Ôn Hầu, một người một ngựa sang thắm viếng mình cũng ngạc nhiên. Riêng Thất Điền, lão nhìn thấy Lục Ôn Hầu thì biết mình gặp phải điều khó khăn ! Giữa lúc Đỗ Kế đang hoang mang, nếu họ Lục nói thêm vài lời, thế nào đạo sĩ cũng bị khiển trách. Lục Ôn Hầu xuống ngựa nhìn Đỗ Kế nói:

- Đỗ huynh đã thấy sự dóc láo của đạo sĩ này chưa ?

Thất Điền giận lắm, chận lời Lục Ôn Hầu:

- Lục tướng quân đừng nên mạt sát thái quá ! Ta vì lợi ích chung mà theo dõi bọn Hạnh Hoa Thôn. Chính mắt ta đã trông thấy chúng hội họp trong Miếu Thổ Thần mà. Đêm qua, ta còn giao đấu với chúng nữa.

- Đạo sĩ giao đấu với chúng vào khoảng nào ?

- Vào khoảng canh ba, sau khi ta rời Đào Nguyên Quán...

Lục Ôn Hầu bủ môi:

- Thôi đi ông ! Đừng bịa chuyện nữa ! Chính ta đã kéo cận vệ quân đến vây tòa cổ miếu cũng vào khoảng canh ba. Nào có thấy ai đâu ?

Thất Điền đạo sĩ dậm chân:

- Thật tức chết đi được ! Chính con Hoa Mai đã trở về Hạnh Hoa Thôn và giao đấu với ta nữa...

Lục Ôn Hầu chỉ tay vào mặt đạo sĩ, bảo Đỗ Kế:

- Đỗ huynh đừng tin lão này mà có ngày mang họa ! Lão ta sinh lòng tà, ve vãn bọn ca nữ ở Quán Đào Nguyên không được, rồi căm thù, bịa chuyện hại người.

Thất Điền la lên:

- Đừng nghe lời Chu Ngân Ngọc ! Ta không phải hạng người như thế đâu !

Ái Cơ thừa dịp bảo nhỏ vào tai Đỗ Kế:

- Tướng công thấy không ? Thiếp đoán không sai mà ! Chỉ vì ganh gái đẹp mà làm bận lòng quân binh tướng sĩ như vậy !

Đỗ Kế cũng nghi ngờ thái độ của Thất Điền đạo sĩ nhưng ông không muốn làm bận lòng bọn Thất gia trang nên bảo mọi người:

- Thôi ! Chuyện không có gì đừng làm mất lòng nhau. Xin mời Lục hiền đệ và Thất đạo huynh vào sảnh đường, ta đàm đạo.

Thất Điền đạo sĩ chịu khinh miệt nhiều rồi, chỉ còn chờ xem ý kiến của Đỗ Kế. không ngờ họ Đỗ thốt ra những lời đó, khiến đạo sĩ không dẫn lòng được:

- Trời... Đỗ tri huyện... Ngài cũng tin lời Lục Ôn Hầu sao ?

- Không phải ta tin lời, nhưng ta không muốn cho đôi bên gây gổ với nhau như vậy !

Thất Điền đạo sĩ gầm lên:

- Thật ta không ngờ Đỗ tri huyện lại xử sự như thế ! Từ nay đừng mong anh hùng hào kiệt giúp đỡ ngươi !

Đỗ Kế hơi bất ngờ trước câu nói xác xược đó ! Thất Điền vẫn chưa nguôi, quay sang Lục Ôn Hầu:

- Còn mi nữa ! Bộ tướng đâu ta đến đây để tranh quyền với mi sao ? Đừng xác láo với ta có ngày mang hại đó...

Lục Ôn Hầu bủ môi:

- Rồi mi làm gì ta ? Bộ mi tưởng ta sợ bọn Thất gia trang sao ?

Đỗ Kế thấy Lục Ôn Hầu nói quá lời liền chận lại:

- Lục hiền đệ ! Thất Điền nóng nảy nói càn, đừng nên chấp nhứt rồi xúc phạm đến chư vị anh hùng Thất gia trang.

Thất Điền bảo Đỗ Kế:

- Vô ích ! Đỗ tri huyện đừng mong vuốt ve bọn ta nữa ! Đã giúp người nên công nghiệp, ngày nay người trả ơn đây ! Được rồi ! Ta hẹn có ngày gặp lại các người...

Thất Điền dứt lời phóng mình nhảy vọt lên nóc dinh thự rồi chuyên mình đi mất dạng... Lục Ôn Hầu chậm rãi bước vào sảnh đường, trong lòng thâm nhủ: “Thất Điền nói thế là sẽ kiếm cớ gây sự đây ! Nhưng lo gì ? Ta chưa từng chịu thua ai mà... Kể cả bọn Thất gia trang ta cũng chưa có dịp thử tài thử sức.”

Trong khi đó, Đỗ Kế cùng Ái Cơ bước xuống lầu. Họ Đỗ không nói ra, chớ trong lòng lo âu lắm ! Vô cớ mà đi gây sự với bọn Thất gia trang thật là điên rồ ! Phải chi chúng là kẻ thù cũng cam, đằng này người ta giúp đỡ mình tiêu diệt môn phái Hạnh Hoa Thôn mà bây giờ lại làm mất lòng cả bọn ! Chung qui cũng tự Lục Ôn Hầu nóng nảy nói càn khiến Thất Điền tức giận ! Rồi đây, nếu bọn Hạnh Hoa Thôn nổi lên biết trông cậy vào ai để tiếp tay ? Đỗ Kế và Ái Cơ xuống sảnh đường thì gặp Lục Ôn Hầu. Quan tri huyện có ý trách họ Lục:

- Hiền đệ nóng nảy quá chỉ làm mất lòng bọn Thất gia trang thôi.

- Việc gì đại huynh sợ hãi bọn chúng như vậy ?

- Không phải sợ ! Nhưng người ta đã từng giúp mình đánh tan bọn Hạnh Hoa Thôn mà...

- Đành vậy ! Song có phải giúp ta như vậy rồi muốn làm gì thì làm sao ? Tên đạo sĩ ấy xác xược từ lâu ! Đệ đã lưu ý đại huynh.

Ái Cơ thường khi vẫn không ưa Lục Ôn Hầu vì hắn là em vợ lớn của Đỗ Kế ! Nhưng trong việc này vì muốn giúp đỡ Chu Ngân Ngọc và các nàng ca nữ Quán Đào Nguyên, nên Ái Cơ nói thêm vào:

- Đúng như lời Lục tướng quân nói. Thất Điền đạo sĩ quả tình rất xác xược ! Đến như thiếp cũng không ưa !

Đỗ Kế hơi bất ngờ về chuyện Ái Cơ tỏ ra thân thiện với Lục Ôn Hầu ! Và quan tri huyện cảm thấy vui mừng lắm ! Từ lâu ông vẫn mong mỏi Lục Ôn Hầu và Ái Cơ bớt gay cấn với nhau ! Chớ họ học hặc gây gổ chỉ làm khổ ông thôi ! Lục Ôn Hầu thấy Ái Cơ đồng ý với mình như vậy cũng đâm ra có cảm tình với nàng. Hắn nói với Đỗ Kế:

- Đỗ huynh thấy không ? Đến như chị Ái Cơ cũng không ưa hắn mà...

Đỗ Kế gật đầu, nói:

- Ta biết thế từ lâu rồi ! Thôi được ! Để rồi xem các đạo sĩ Thất gia trang sẽ có thái độ nào đối với chúng ta...

Ái Cơ mừng rỡ vì đã giúp được Chu Ngân Ngọc. Nàng nhìn Lục Ôn Hầu và muốn hỏi dò xem cách sinh sống của các nàng ca nữ Quán Đào Nguyên như thế nào ? Nàng khẽ cất tiếng:

- Lục tướng quân ! Thật sự các nàng ca nữ ở Quán Đào Nguyên có đẹp lắm không ?

Lục Ôn Hầu liếc nhìn Đỗ Kế rồi cười, đáp:

- Chị hỏi chuyện đó làm gì ?

Ái Cơ cũng cười nói:

- Thiếp tò mò muốn biết vậy mà !

Đỗ Kế nhìn ái thiếp lộ vẻ suy nghĩ. “Tại sao tự nhiên Ái Cơ lưu ý nhiều đến Quán Đào Nguyên như vậy ?” Chính ông là người ưa thích gái đẹp mà vẫn chưa biết gì về các cô đó. Lục Ôn Hầu đành đáp:

- Họ toàn là những giai nhân tuyệt sắc, sinh sống bằng nghề buôn bán rượu thịt, tổ chức ca múa để giúp vui mọi người...

Ái Cơ hỏi vặn lại:

- Chỉ có thể thôi ư ?

Lục Ôn Hầu phì cười:

- Chị này lạ thật ! Còn nhiều chuyện khác, nhưng ai đi nói cho các bà nghe.

Ái Cơ lộ vẻ suy nghĩ. Thế là nàng hiểu Chu Ngân Ngọc ngày nay đã làm nghề gì rồi ! Thật là chua xót ! Khi xưa ở Thiên Ngung Thành, gia đình Chu Ngân Ngọc khá giả, nền nếp vô cùng ! Có đâu nàng lại xuống mau như vậy ! Nàng nhớ rõ họ Chu có chồng làm đội trưởng quân hộ thành mà... Đỗ Kế bỗng hỏi Lục Ôn Hầu:

- Ta không mấy tin lời Thất Điền nhưng hiền đệ cũng phải cho hiểu rõ sự thật.

- Đại huynh hỏi việc chi ?

- Theo lời Thất Điền thì bọn Chu Ngân Ngọc có thông đồng với phái Hạnh Hoa ! Có đúng vậy chăng ?

- Đòi nào có chuyện đó ! Thất Điền đến quán Đào Nguyên ve vãn bọn ca nữ không được, rồi mới thù oán phao vu !

Ái Cơ kêu lên:

- Đúng thế !

Đỗ Kế giật mình quay nhìn vợ:

- Kìa ! Làm sao Ái nương biết được ?

Ái Cơ ngáp ngừng vì biết mình lỡ lời một cách tai hại, nhưng cũng nhanh trí đáp:

- Kìa ! Tướng công đã quên lời... suy đoán của thiếp lúc nãy sao ? Chỉ có vậy, Thất Điền mới oán hận phao vu cho người ta chứ...

- À, ta nhớ ra rồi...

Nhưng Đỗ Kế lại bảo Lục Ôn Hầu:

- Thất Điền nói rành mạch là chính mục Tiểu Phùng đã thông đồng giữa đôi bên!

Lục Ôn Hầu kêu lên:

- Mục Tiểu Phùng ! Mục đàn bà thường lo việc cúng kiến trong làng đó ư ?

- Phải ! Ta rất nghi ngờ hành động của mục đó. Theo ý ta, Lục hiền đệ nên cho quân cận vệ bắt mục đó về dinh tra hỏi xem sao ?

Lục Ôn Hầu gật đầu nói:

- Được rồi ! Đệ sẽ cho kiểm soát mục đó ngay.

Ái Cơ cảm thấy lo sợ băng quơ. “Liệu Chu Ngân Ngọc có thông đồng với bọn Hạnh Hoa Thôn chăng ?” Nếu có thật, chính nàng cũng không biết làm thế nào để giải cứu cho họ.

Trong khi đó, Lục Ôn Hầu truyền quân cận vệ đi tìm bắt mục Tiểu Phùng. Mục kia nào có hay biết gì đâu, đang ở tring nhà bỗng thấy quân lính ập vào, bắt dẫn đi. Mục Tiểu Phùng kêu vang đường:

- Trời đất ơi ! Tôi có làm gì mà các ông bắt ! Tôi chưa hề xúc phạm đến Thiên triều mà...

Bọn cận vệ quân của Lục Ôn Hầu cứ lạnh lùng cất bước, kéo lê mục theo sau ! Bọn chúng chỉ biết thi hành theo lệnh trên mà thôi. Đến khi bọn cận vệ đưa Tiểu Phùng đến trước mặt Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu, mục ta liền sụp đầu xuống lạy:

- Trẫm lạy, ngàn lạy nhị vị thượng quan: Con ăn hiền ở lành, nào có tội tình gì mà quân lính đến bắt thế này ?

Lục Ôn Hầu quát to lên:

- Hãy im đi ! Nghe ta hỏi.

Mụ Tiểu Phùng lấm lét nhìn, im thin thít. Ái Cơ nhìn mụ càng lúc càng hồi hộp hơn lên. Nếu mụ này khai cho Chu Ngân Ngọc thì ân nhân của nàng sẽ phải khổ !
Lục Ôn Hầu bỗng cất tiếng:

- Mi nhớ khai cho thật, đừng giấu giếm mà mang hại.

Tiểu Phùng lải nhải:

- Bẩm tướng quân ! Mụ không từng phạm tội thì có gì phải giấu.

- Được lắm ! Vậy hãy nghe cho rõ: Mụ có quen biết với Chu Ngân Ngọc ở Hạnh Hoa Thôn chẳng ?

Mụ Tiểu Phùng điếng hồn, nhưng không dám chối:

- Bẩm... Mụ làm nghề «thầy cúng», ai ở Hạnh Hoa Thôn cũng đều quen biết cả.

Lục Ôn Hầu liếc nhìn Đỗ Kế như ngầm bảo “Mụ này trả lời khôn khéo lắm.”
Đỗ Kế khẽ cất tiếng hỏi mụ Tiểu Phùng:

- Đúng rồi ! Ai mà mụ lại không quen ! Nhưng ta muốn hỏi chuyện khác nữa !
Chắc mụ có quen với Lệ Hồng, môn phái Hạnh Hoa ?

- Ô không ! Tôi... đâu biết con bé đó.

Đỗ Kế cười nham hiểm:

- Kìa ! Mụ nói ai ở Hạnh Hoa Thôn, mụ cũng quen biết mà.

Mụ Tiểu Phùng lắc đầu, miệng méo xệch:

- Tôi có biết Lệ Hồng là đứa nào đâu ?

Lục Ôn Hầu thét:

- Đùng láo ! Có người gặp mụ nói chuyện với Lệ Hồng ở Miếu Thổ Thần mà...

Mụ Tiểu Phùng run sợ không biết nói sao. Thế là chết rồi ! Thì ra bọm do thám của Lục Ôn Hầu có mặt trong Miếu Thổ Thần, đêm hôm qua... Bây giờ biết liệu sao ?
Đỗ Kế thấy mụ chết sững liền hỏi:

- Có đúng vậy chẳng ?

Tiểu Phùng lắc đầu:

- Dạ... Họ phao vu cho tôi đó... Tôi có đến Miếu Thổ Thần bao giờ đâu ?

Đỗ Kế cười gằn:

- Được rồi ! Mụ đã muốn «nhọc xác» mới chịu khai mà... Bây đâu ! Đem mụ này qua phòng, đánh ba mươi trượng, mụ không khai đánh thêm nữa cho ta.

Mụ Tiểu Phùng chết khiếp khi quân cận vệ vào lôi mụ đi. Mụ vùng vẫy la lớn:

- Thôi ! Tôi chịu khai rồi ! Đừng tra khảo.

Lục Ôn Hầu ra hiệu bảo quân cận vệ để mụ lại, rồi hỏi:

- Thế nào ? Mụ có nhận là đã gặp Lê Hồng đêm hôm qua ở Miếu Thổ Thần chẳng ?

- Dạ có...

- Mụ gặp chúng để làm gì ?

- Dạ chúng bắt tôi đến đó, chớ nào tôi muốn gặp chúng đâu ?

Đỗ Kế cười gằn:

- Lại léo mép nữa ! Ta biết rõ hết rồi. Hỏi mụ mà chơi thôi đó...

Tiểu Phùng vẫn một mực khai:

- Dạ thật mà ! Chúng đem quân bắt tôi đến Miếu Thổ Thần, một thân một mình làm sao dám chống cự ?

Lục Ôn Hầu quát:

- im ngay ! Mụ là kẻ trung gian dẫn đường cho Lê Hồng quen biết với Chu Ngân Ngọc Quán Đào Nguyên mà ? Còn bịa chuyện để nói láo nữa hả ?

Mụ Tiểu Phùng xám mặt, ú ớ không nói ra lời. Đỗ Kế nạt lớn:

- Có đúng vậy không ?

Mụ Tiểu Phùng run rẩy:

- Dạ đúng !

Ái Cơ lo sợ lắm ! Thế này thì nguy cho Chu Ngân Ngọc và các ca nữ ở Đào Nguyên Quán rồi ! Đỗ Kế quay sang Lục Ôn Hầu:

- Đó hiện đệ thấy không ! Thất Điền đạo sĩ đã nói thật mà ta lại không tin !

Rồi ông thét gọi quân cận vệ:

- Bây đầu !

Quân cận vệ dạ ran. Đỗ Kế truyền lệnh:

- Hãy kéo sang Hạnh Hoa Thôn bắt hết bọn ca nữ ở Quán Đào Nguyên đem về đây !

Ái Cơ điếng hồn. Thế thì nguy cho Chu Ngân Ngọc rồi, nhưng nàng không biết làm sao can thiệp ! Lục Ôn Hầu bỗng khoát tay bảo bọn cận vệ quân:

- Hãy khoan ! Chờ lệnh ta...

Đỗ Kế ngạc nhiên nhìn họ Lục:

- Hiền đệ còn dặn dò gì nữa ?

Lục Ôn Hầu lắc đầu:

- Đại huynh quá nóng giận không nên ! Nhiều khi tại Tiểu Phùng khiếp vía mà khai bậy cũng nên. Ta đã ngờ thì bọn Đào Nguyên Quán không thoát được đâu !

- Theo ý hiền đệ ta hành động thế nào bây giờ ? Đã có đủ bằng cứ, cứ đưa mụ Tiểu Phùng ra thì bọn chúng làm sao chối được ?

Mụ Tiểu Phùng vẫn lặng thinh, trong lòng ân hận lắm ! Chưa chi mụ đã làm đổ bể hết rồi ! Thế nào mụ cũng gây liên lụy cho Chu Ngân Ngọc và Lệ Hồng ! Chừng nghe Lục Ôn Hầu ngăn cản không cho quân cận vệ bắt các ca nữ Đào Nguyên Quán, mụ thấy đỡ lo hơn. Nhưng vẫn không biết làm sao mật báo cho Chu Ngân Ngọc rõ sự tình để trốn đi nơi khác. Lục Ôn Hầu nhìn mụ Tiểu Phùng rồi lắc đầu bảo Đỗ Kế:

- Đệ không tin được mụ này ! Lỡ giáp mặt Chu Ngân Ngọc, mụ ta chối phăng đi làm sao ? Ta đâu có quyền phá tan Đào Nguyên Quán mà không có bằng cứ ?

Ái Cơ ngậm ngừng hỏi:

- VẬY... Lục tướng quân... có ý gì ?

- Đệ sẽ đích thân sang Đào Nguyên Quán để tìm hiểu bọn Chu Ngân Ngọc rõ ràng hơn.

Đỗ Kế nhìn họ Lục cười nói:

- Hiền đệ không sợ mỹ nhân kế sao ?

- Đối với ai thì sợ chớ mình đã phòng rồi thì sợ gì nữa...

Họ Lục dứt lời liền truyền bọn cận vệ quân:

- Đem giam mụ ấy vào ngục !

Mụ Tiểu Phùng sụp xuống lạy như tể sao:

- Trăm lạy ngàn lạy Lục tướng quân ! Đừng giam giữ mụ tội nghiệp ! Mụ có tội tình gì đâu... Sự thật mụ đã khai hết cả rồi...

Lục Ôn Hầu thét bảo:

- Hãy im ! Đừng nhiều lời. Bậy đâu ! Lôi cổ mụ ấy đi.

Quân cận vệ vội vã trói chặt cả hai tay, hai chân Tiểu Phùng rồi khiêng thẳng vào nhà giam. Lục Ôn Hầu bảo Đỗ Kế:

- Đỗ huynh đừng bận tâm ! Vụ Đào Nguyên Quán cứ giao cho ngu đệ lo.

Nói xong, Lục Ôn Hầu chưa kịp đi bỗng hụp xuống thét:

- Coi chừng thích khách !

Hắn chợt thấy ngói trên nóc nhà động đây liền thét quân cận vệ:

- Vây chặt bên ngoài ! Nó ở trên nóc ngói.

Quân Hán ủa ra sân, nhưng không gặp một ai cả. Lục Ôn Hầu và Đổ Kế trở vào thì thấy Ái Cơ đang cầm một bức thư lên xem. Ngọn dao buộc phong thư của kẻ bí mật còn ghim ở giữa án thư. Đổ Kế ngạc nhiên hỏi Ái Cơ:

- Thư của ai vậy ?

Ái Cơ đáp:

- Thư của các đạo sĩ Thất gia trang !

Ái Cơ liền đọc lớn lên:

«*Đỗ tri huyện,*

Bọn ta không ngờ nhà ngươi lại đối xử tàn tệ với Thất Điền như vậy ! Bao nhiêu công khó của Thất gia trang giúp ngươi, ngày nay hóa ra vô ích. Ngươi đã nhu nhược nghe lời tên thất phu Lục Ôn Hầu còn làm bị mặt bọn ta ! Bức thư này là bức thư cuối cùng, bọn ta kẻ như không hề quen biết với ngươi. Trên đường đi, nếu lỡ gặp mặt các lão gia thì hãy tránh cho xa, đừng nghênh ngang mất mạng đó!

THẤT GIA TRANG»

Lục Ôn Hầu nghe xong bức thư gầm lên:

- Bọn khốn khiếp ! Xác xược đến thế là cùng ! Tài nghệ của chúng đến đâu mà phách lối như vậy !

Đổ Kế cầm lấy phong thư trên tay Ái Cơ, lộ vẻ suy nghĩ. “Bọn Thất gia trang cũng đã nhiều lần gửi thư cho ta nhưng đâu có cái giọng xác xược như thế ? Thế này thì khó có thể hàn gắn được với bọn Thất gia trang.” Lục Ôn Hầu nào hiểu được nỗi lo âu trong lòng Đỗ tri huyện, lại cất tiếng bảo:

- Bọn chúng xác quá ! Có ngày đệ sẽ cho chúng một bài học. Bây giờ, đệ xin từ biệt, đến Đào Nguyên Quán để dò xét bọn Chu Ngân Ngọc.

Lục Ôn Hầu cúi chào Đổ Kế và Ái Cơ rồi ra khỏi sảnh đường. Đổ Kế nhìn theo hắn nghĩ thầm: “Tài nghệ Lục Ôn Hầu có nhằm gì so với các đạo sĩ Thất gia trang !” Riêng Ái Cơ, nàng đang khổ tâm lắm ! Nàng thấy rõ cơn nguy của Chu Ngân Ngọc, nhưng không biết làm sao báo tin chẳng lành... Đổ Kế bỗng hỏi nàng:

- Ái nương thấy sao ? Ta làm phật lòng bọn Thất gia trang có lợi hay có hại ?

Ái Cơ đành đáp:

- Nhất định là có hại rồi !

- Thế sao lúc này chính Ái nương cũng có vẻ không bằng lòng Thất Điền ?
- Tại vì hấn quá xác xược ! Đáng lý, các đạo sĩ ở Thất gia trang phải quở trách hấn, chớ lẽ nào lại bênh vực, nhục mạ tướng công ?

Đỗ Kế nói:

- Ta cần phải gặp các đạo sĩ ở Thất gia trang mới được ! Họ là những người biết lẽ phải mà. Có lẽ nào vì nghe lời Thất Điền mà tuyệt giao với ta ?

